

GŁASAC (2) *vb impf*

głasac (2), [**głaszac**].

Pierwsze a pochylone, drugie jasne.

[*inf* głaszac.] ∅ *imp* 2 *sg* głasaj (2).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVII w. (z Cn).

Wołać, krzyzczyć; rozgłaszać; atollere vocem, clamare, clamitare, facere clamorem, inclamare, personare, proclamare, tollere clamorem a. vocem, voce contendere, vociferari Cn (2) : Ale grobu pilno ftrzeży. Chcefzli byś nie był ná wieży. O głasayże głasay/ pácholiku miły. MWilkHist B4v; [Gdy tedy czynisz ialmużnę, nie głafoyże traba przed toba SandMalEwan 13; Y pozwawfzy ich [apostolów]/ zápowiedzieli im zgoła nie głařzac/ ani vczyć [non loqui, neque docere] w imię Iezuřowo. BudBib Act 4/18 (Linde).]

Formacje współrdzenne cf GŁOSIC.

AL